

שייט בן שישה חדשים (מימין) בן שתיים עשרה (משמאל) במקום חסדין קטן - כדורגל גדול

במסדרונות או"ם עצר הנציג התורכי את אחו מנציגי ישראל, ביקש ממנו להתערב ב"פרשה, לספק על ידי פתרונו החיובי את התלהבות נתיניו. לנציג הבור בעניני כדורגל, לא נותרה ברירה אלא להרים את השפופרת, להזעיק את משרד החוץ בקריה ברומנו של יום עמוס בעיות מדיניות חשובות. אך ההצעה התורכית, שכללה משכורת שמנה, דיון נוח, נתקלה שוב בסירוב מוחלט. דעתו הפרטית של שייט לא היתה הקובעת. הוא היה מטבעו נוח להשפעה, לא ערער על הלאו המוחלט של קבוצתו. בינתיים המשיך שייט למלא תפקיד ראשי בייצוג הכדורגל הישראלי. חיכתה אל שער היריב נתגלתה שוב במשחקים המרתקים נגד זאנדי הסקוטי. א. י. ק. ומאלמא ה" שבדיות, נבחרות אנקרה ואתונה. הוא לא החמיץ כמעט שום תחרות מקומית, עזר בכך לקבוצתו המצויינת לזכות משך ארבע שנים רצופות בתוארי הליגה והגביע הישראלי.

הגנה תוך סיכון. שייט הפך אלילם של אלפי חובבי כדורגל בארץ, חסידו הידוע מושבע של הקהל הצעיר. הנוף הקודר, ש" שונה בזכותו, נסך בסחון בכל משחק ביני לאומי. שוב לא היתה אותה רוח תבוטנית שליוותה כמעט כל משחק חשוב בשנות השלושים והארבעים. שלא כאותה תקופה של מפלות והפסדי כבוד היה הפעם על מי לסמוך. שייט סמל, בעיני הקהל הצמא לנצחונות, את כל הסכויים. הוא היה שונה משאר חבריו, נתונו הפיסיים הרשו לו לפרוץ כמעט ללא מעצור אף את ההגנה החזקה ביותר, ליצור מהומה בשורותיה. שחקנים ידועים כלאנדר השודי וצייר

כיה * לא יכלו חובבי הספורט שבה ל" השלים עם התבוסה המחפירה. כאשר שכנה הסערה החלו לחפש את הסיבה לכשלונם לא בביתם הם, מצאו בצפונה של תל אביב. שייט הפך לשם דבר בחוצותיה של איסטנבול שציפתה בקוצר רוח לתחרות הגומלין.

ליוגוסלביה לתחרות הראשונה על הגביע העולמי. הוא ישב על היציע כממלא מקום, היה אחד מארבעים אלף הצופים שראו משחק חריצדי, בו ספגו הישראלים ששה שיערים ללא מענה. היוגוסלבים לעגו לאחד עשר הצללים שהתרוצצו על המגרש, ללא סדר ותכלית. הם לא העלו אף לרגע קט על דעתם את האפשרות, כי חרשים ספורים לאחר מכן יחול שינוי בולט במאזן התר צאות בין שתי הקבוצות, וכי כעבור שנה בלבד תעמיד קבוצה ישראלית את כל הקבר צות היוגוסלביה המהוללות במבחן קשה, תכה אותן על מגרשן הן. הם גם לא תיארו כי לאותו מלאי-מקום מיושב שישב ביניהם היה מיועד חלק גיבר כבוני העלול להתר רחש.

"שייט! שייט!" היוגוסלבים שהגיעו במטוס לשדה התעופה בלוד - למשחק הגומלין על הגביע העולמי - הפכו את תל אביב על פיה. הכל נהרו לעבר האיצטד שבצפונה. הקבוצה הבלקנית, שנחשבה כי אחת הטובות בעולם, משכה קהל רבבות. שייט לא ידע, עד הרגע האחרון, אם יוצב בין האחד עשרה של ישראל. בתכניה ש" נמכרה לקהל לא נוכר שמו. כחלוץ מרכזי נקבע אחיו חיים. הוא היה מיואש, כאילו ידע שיחמיץ משהו גדול אם יעדר מהמגרש. אך המול האיר לו פנים. הוא החליף שחקן אחר, התייצב ליד אחיו, שזו ימנה.

בתשעים הדקות של המשחק קנה שייט את עולמו בשדה הכדורגל הישראלי. שתי פריצות יחיד אופייניות לו זיכו את קבוצתו בשני שערים שאיש לא חלם שיובקעו דרך החומה המשורינת. יציעי האיצטד הרעועים כמעט והתמוטטו תחת רקיעותיהם של שתי הרבבות שהשתוללו מרוב שמחה וקראו: **"שייט! שייט!"**

ישראל לא ניצחה. היא הפסדה 2:5. אך היה זה הפסד שהבטיח, שלא כדוגמת קוד מו, נצחונות בעתיד. האיש שהיה חסר בקבוצה, האיש התייב לסיים את ההתקפות אל השער, נתגלה. שייט הפך לחלוצה הי עיקרי של ישראל.

ההמשך היה מוצלח עוד יותר. בביקורה של מכבי תל אביב ביוגוסלביה מיצה שייט את כל יכולתו. מאמנו החדש, גרי בית הי לוי, לא פיקפק בכוח הבעיטה של חלוצו, אם כי לא תמיד סמך על מגיניו, העבר לעתים את שייט לתפקידי מגן. תוצאות הסיור היו מדהימות: מכבי נחל נצחונות על קבוצות פאר כמו פרטיזן, נאשאקארני לה, וכאשר נוצח היה זה תמיד על חודו של שער. שייט היה גיבור הסיור. היה זה שייט שקבע בגליו, ברעעים המכריעים את התוצאות, נצחון או הצלה מתבוסה.

ועדת חקירה לתבוסה. כעבור חר- שייט בדיק עמד שוב בין שורת החלוצים של הנבחרת הלאומית. לפניו התייצבו הי אחד עשר של תורכיה, בפעם הראשונה בי תולדות הכדורגל הישראלי. התורכים וצי רם הדיפלומטי, שבעט את בעיטת הכבוד, לא חששו. הם ידעו היטב את כוחם, בטחו בו, אך טעו בהערכתם. כי היתה זו פגיר שחם הראשונה עם שייט. פגישה שגררה אחריה פרישת ידועה והערה לחלוץ הי ישראל.

שייט פרץ בסערה פתע אל השער התורכי, הבקיעו שלש פעמים, בזו אחר זו, גרם לאי-סדר מוחלט בשורות מתנגדיו, לא יכלו עוד להתאושש, נוצחו ב-1:5.

מפלת האורחים היתה גדולה, גדולה יותר מאשר העז מיישה לתאר. העתונות התורכית גערה, דרשה להעמיד לדין את האחר-אים לכשלון.

למרות שהיתה זו נבחרת צענ של תור-

ריצה מהירה עם הכדור, הודו גם כי בכדי לעצור בעדו היה צורך בתגבורת גדולה בהגנה על אף הסכנה שהיתה כרוכה ב" דבר. לא חסרו גם ימים רעים. כאשר היו לו שעות בהן לא הצטיין, החטיא את המטרה. היו השאגות מדהדות: **"שייט, רוצים לר" אות גולים!"** הקהל לא התחשב בשום גורמים, לא אבה לשמוע תירוצים. הוא רצה לראות גולים, והוא ידע כי שייט היה היחיד שהיה מסוגל לכך. החלוץ הדינאמי סיפק לרוב, רדישה זו, הוא לא עשה זאת מתוך הכרה פטרוטית כמו שחקנים רבים אחרים על המגרש. הוא לא הבין גישה כזאת. מבצעיו היו טבעיים. הוא היה שחי קן כדורגל, והוא עשה כמיטב יכלתו ל" שחק כדורגל.

לעומת עינותם היחסית של חבריו ב" קבוצות הישראליות, קורץ שייט מחומר נוקשה. יריבים, שמשקלם עלה על שלו, כרעו תחתם כאשר **"השד הבלונדי"** פרץ בסערה את שורותיהם. הוא היה היחיד בארץ שהיה מסוגל לנוע במהירות מסחררת עם הכדור ולהציץ באותו זמן לאחר מבלי לחשוש שיתקל ברגליו של יריב, ירסק את צלעותיו. למרות זאת היה זה מקרה נדיר לראות את שייט פצוע לאחר משחק. הוא היה לרוב משאר את ההרגשה הבלתי נעימה ליריבו, שאף פעם לא פיקפק בהיגיונותו הספורטיבית, האשים רק את גופו המוצק של החלוץ הנמרץ.

"תצו לפועל" מומחי הכדורגל בארץ לא הסתפקו רק ביכולתו המופלאה להבקיע שערים, העריכו את כשרונותיו למלא כל תפקיד על המגרש, לבד משוער. הוא הפך לחלק בלתי נפרד מכל מאורע גדול. קבר צות שונות, ביניהן של הפועל, לא תיארו לעצמן אף לרגע סיור בארצות חוץ בלעד שייט. התוצאה: הוא ביקר בעשרות אר צות, חזר לארץ לתקופות הפוגה קצרות בלבד.

אך הארץ שאיכסנה אותו יותר מכל ארץ אחרת היתה תורכיה. הקשרים ההדוקים שנקשרו בין שתי הארצות, אותם שמח לעודד משרד החוץ, נתנו לחסידיו הרבים בארץ הסכנה הזדמנויות נוחות לכבוש אר" תו לעצמם. הם הומיניהו למסיכות, לשי חות ברדיו, לטילולים, העטירו עליו שבחים מעל גבי העתונים, שאחדים מהם אף מהרו להודיע לקוראיהם על הסכמתו של החלוץ הישראלי להשאר בארצם. הם לא ידעו ששייט לא היה הקובע. מנהלי קבוצתו, מאמנו, חבריו, דיברו אליו עברית, ניבאו לו ניוון ושיעמום חברתי בארץ הורה. את החומה הזאת לא יכול היה להבקיע. הוא חזר מאוכזב לביתו.

השבוע חודש שוב מגעו עם ארצו של אתא-תורק, בעקבות הפיכתן של קבוצות הבירה לקבוצות מקצועיות. מעריציו בחצי האי הסכל פנו להתאחדות הבינלאומית לכדורגל, ביקשו ממנה לרכך את העמדה הנוקשה של התובכים הישראלים, להר שות לשייט להשתכן לתקופה של שנה בארצם, כשחקן מקצועי.

שייט, בן 25 ונהג אנד, לא הסתיר את רצונו העז לבצע את הקפיצה, העיר ב" נדנדו ראש אופייני: **"עכשו זה ענין של פרנסה. אני מוכן לשלוח כל חודש לארץ את מס ההכנסה ממשכורת, רק, דחילקום, תנו לנוסוע"**.

הקהל התורכי נושא עז כתפיו את אילינו במקום ארץ צענ - משכורת שמה

קובסקי היוגוסלבי לא הסתירו את השתומ" מותם משווי משקלו הבלתי רגיל תוך * גם קבוצתו, מכבי תל-אביב, מעיינת עתה בצעד דומה, תרכוש לו שיכון. הצעד עשוי לזרז את נשואיו לחברתו, העובדת כמזכירה באשד.

התורכים לא ידעו מעולם להפסיד כ" ספורטאים על אדמתם. עורו להם לך במעט לממש רצון עז זה, שופטיהם. וכך קרה, שכאשר התייצבה הקבוצה התורכית לפני שופטי, בהרכב משופר, נחושת החלטה לני קום על הפסדה המחפיר בתל אביב, היו לישראל כל הסיכויים לצאת בשן ועין מה קרב הבינלאומי.

אדם אחד לא נבהל ממשב הרוח המוחש" מל. היה זה שייט. הוא חמק בין המגינים, עשה כרצונו ליד שער היריב. שני שערו שהבקיע לא הספיקו להביא נצחון לקבוצ" תו, שנוצחה 2:3.

אל התורכים ידעו להעריך את יריבם הי גדול, נשאו על כתפיהם את שייט, שהפך מאז לאלילם המושבע. הם היו תמימים ומיהרו לבקשו להשאר בארצם שלא ידעה את הצנע, צרו עליו ביום ובלילה כשבידם ערימות של הצעות מקסימות.

התלהבות התורכים עברה, לעתים קרו" בות, את גדר הדמיון. עד היום מספרים תבי ריו של שייט כיצד, לאחר מישחק באיסטנב" בול, הוזמנו החברה לבית-קפה מפואר, ב" אחת הפינות ישב יהודי עשיר, כולו קורן למראה הערצת התורכים הלא-יהודים לשחקן מישראל. בתנועה ספונטאנית ניגש לאשתו, הוריד מצחארה רביד זהב משובץ יהלומים, רץ אל שייט, קשר לו את התכשיט היקר. אחר חיבק אותו, נשק לו על לחיו כשעיניו מלאות דמעות של אושר.

התורכים התחננו בפני שייט שיעזוב את ישראל, יעבור לאחת מקבוצותיהם. אילו הסכים היה מרויח לפחות 10.000 לייש תוך שנה-שנתיים. התשובה להצעות באה מקבוצ" תו. היא היתה שלילית. לפחות לגבי הכדור" גל הישראלי היתה זו תשובה במקומה. אבל עקשנות התורכים עברה לפסים גבוהים יותר.

* נבחרת שניה, ששחקה באותו יום נגד מצרים נצחה 1:3.

שייט בחברת ירדים אמריקאיים בשעת המסע בארצות הברית הכדור הוא עגול, והוא הדין למטבע